

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Zubert (przewodniczący)

SSN Konrad Wytrykowski (sprawozdawca)

Ławnik SN Stanisław Lesień

Protokolant Karolina Majewska

w sprawie Sędziego Sądu Apelacyjnego w (...) R. W. po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej na posiedzeniu w dniu 23 października 2019 roku
zażalenia adwokata E. L. – obrońcy obwinionego SSA R. W. na zarządzenie przewodniczącego Wydziału I Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 2019 roku, sygn. akt I DSK 10/18 w przedmiocie odmowy przyjęcia odwołania
oraz zażalenia sędziego A. K. – obrońcy obwinionego SSA R. W. na zarządzenie przewodniczącego Wydziału I Sądu Najwyższego Izby Dyscyplinarnej z dnia 24 czerwca 2019 roku, sygn. akt I DSK 10/18 w przedmiocie odmowy przyjęcia odwołania
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 128 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych

postanawia:

uchylić zaskarżone zarządzenia i sprawy przyjęcia odwołań adwokata E. L. oraz sędziego A. K. przekazać do ponownego rozpoznania przewodniczącemu Wydziału I Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 marca 2019 r., sygn. akt I DSK 10/18, Sąd Najwyższy Izba Dyscyplinarna uznał obwinionego R. W. za winnego zarzucanych mu czynów stanowiących przewinienia dyscyplinarne z art. 107 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych i za każde z nich wymierzył obwinionemu na podstawie art. 109 § 1 pkt 5 powyższej ustawy karę złożenia z urzędu. Na podstawie art. 133a § 1 tej ustawy Sąd Najwyższy wymierzył obwinionemu karę łączną złożenia z urzędu (wyrok, k. 262-264).

Odpis wyroku z dnia 14 marca 2019 r. wraz z uzasadnieniem został doręczony obrońcy obwinionego adw. E. L. w dniu 06 maja 2019 r. (zpo, k. 298), zaś obwinionemu SSA R. W. w dniu 27 maja 2019 r. (zpo, k. 322).

W dniu 08 czerwca 2019 r. (data nadania w urzędzie pocztowym, k. 352) adw. E. L. działając jako obrońca obwinionego SSA R. W. wniósł odwołanie od wyroku Sądu Najwyższego Izby Dyscyplinarnej z dnia 14 marca 2019 roku, sygn. akt I DSK 10/18 (odwołanie wraz z załącznikami, k. 339-351).

Dnia 24 czerwca 2019 r. przewodniczący Wydziału I Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego wydał w sprawie o sygn. akt I DSK 10/18 zarządzenie, którym odmówił przyjęcia odwołania adw. E. L. jako wniesionego po terminie (zarządzenie, k. 354).

W dniu 10 lipca 2019 r. (data nadania w urzędzie pocztowym, k. 377) zażalenie na powyższe zarządzenie wniósł adw. E. L.. Zaskarżonemu zarządzeniu zarzucił:

– na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 128 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wydanego zarządzenia, a to art. 121 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, poprzez niesłuszne uznanie odwołania sporządzonego przez obrońcę obwinionego jako wniesionego po terminie, w sytuacji gdy fakt wniesienia przez obrońcę obwinionego odwołania w terminie biegnącym dla obwinionego, jest skutecznym złożeniem środka odwoławczego.

Mając powyższe na uwadze, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia (zażalenie, k. 375-376).

W dniu 7 czerwca 2019 r. (data nadania w urzędzie pocztowym, k. 333) sędzia A. K. wniósł jako obrońca obwinionego SSA R. W. odwołanie od wyroku Sadu Najwyższego Izby Dyscyplinarnej z dnia 14 marca 2019 roku, sygn. akt I DSK 10/18 (odwołanie wraz z załącznikami, k. 326-332). Do odwołania nie zostało dołączone upoważnienie do obrony.

Dnia 24 czerwca 2019 r. przewodniczący Wydziału I Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego wydał w sprawie o sygn. akt I DSK 10/18 zarządzenie, którym odmówił przyjęcia odwołania sędziego A. K. jako złożonego przez osobę nieuprawnioną (zarządzenie, k. 334).

Zażalenie na powyższe zarządzenie wniósł sędzia A. K.. Zaskarżonemu zarządzeniu zarzucił:

– rażąco obrazę przepisu art. 94 § 2 k.p.k. mającą wpływ na treść zaskarżonego zarządzenia, polegającą na nieoznaczeniu organu który je wydał; braku uzasadnienia, które pozwala na merytoryczne odniesienie i kwestionowanie zasadności zaskarżonego zarządzenia, co narusza również przepis art. 6 k.p.k.

W uzasadnieniu zażalenia skarżący wskazał, że w zarządzeniu nie podano z jakich przyczyn odmówiono mu uprawnienia do obrony obwinionego. W ocenie skarżącego przedmiotowe zarządzenie, z uwagi na lakoniczność uzasadnienia nie poddaje się kontroli odwoławczej i nie odpowiada minimalnym standardom określonym w art. 94 § 1 i 2 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze A. K. wniósł o zmianę zaskarżonego zarządzenia i przyjęcie odwołania (zażalenie, k. 367-367v; uzupełnienie zażalenia, k. 407-408).

Jako załącznik do pisma stanowiącego uzupełnienie zażalenia, obrońca obwinionego przedstawił upoważnienie do obrony podpisane przez obwinionego R. W. (upoważnienie do obrony, k. 409).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Oba zażalenia obrońców obwinionego zasługiwały na uwzględnienie.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zażalenia adw. E. L., wskazać należy, że Sąd Najwyższy nie podzielił stanowiska zaprezentowanego w treści zaskarżonego zarządzenia z dnia 24 czerwca 2019 r., że zażalenie zostało złożone po terminie. Rację ma skarżący, podnosząc, że fakt wniesienia przez obrońcę obwinionego odwołania w terminie biegnącym dla obwinionego jest skutecznym złożeniem środka odwoławczego.

Zgodnie z treścią art. 121 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, od wydanego w pierwszej instancji wyroku sądu dyscyplinarnego oraz postanowienia i zarządzenia zamykających drogę do wydania wyroku przysługuje odwołanie obwinionemu, rzecznikowi dyscyplinarnemu, a także Krajowej Radzie Sądownictwa i Ministrowi Sprawiedliwości. Termin do wniesienia odwołania wynosi trzydzieści dni i biegnie dla każdego uprawnionego od dnia doręczenia orzeczenia lub zarządzenia.

W niniejszej sprawie odpis wyroku z dnia 14 marca 2019 r. wraz z uzasadnieniem został doręczony adw. E. L. w dniu 06 maja 2019 r. (zpo, k. 298), zaś obwinionemu SSA R. W. w dniu 27 maja 2019 r. (zpo, k. 322).

Zgodnie z ugruntowanym w piśmiennictwie i w judykaturze poglądem, który Sąd Najwyższy podziela, gdy strona oraz jej przedstawiciel procesowy otrzymali w innym czasie wyrok z uzasadnieniem, to termin wniesienia apelacji dla każdego z tych podmiotów należy liczyć od daty późniejszego z dokonanych doręczeń, a nie dla każdego z nich oddzielnie (*D. Świecki* w *Świecki*, KPK.Komentarz Tom 2, 2018, s. 270; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2015 r., sygn. akt III KZ 8/15; uchwała Sądu Najwyższego – Izba Karna z dnia 28.04.1980 r., sygn. akt VI KZP 8/80, OSNKW 1980/5-6/43).

Zgodnie z treścią zwrotnego powiedzenia odbioru, odpis wyroku wraz z uzasadnieniem został doręczony obwinionemu w dniu 27 maja 2019 r. Uznać zatem należało, że termin na wniesienie środka zaskarżenia dla wszystkich

uprawnionych upływał w dniu 27 czerwca 2019 r. i obrońca obwinionego – adw. E. L. dokonał czynności w terminie, gdyż wniósł odwołanie w dniu 08 czerwca 2019 r.

Mając na uwadze powyższe, zażalenie na zarządzenie z dnia 24 czerwca 2019 r. uznać należało za zasadne, gdyż odwołanie zostało wniesione w terminie i konieczne jest przyjęcie odwołania adw. E. L..

Odnosząc się do zażalenia sędziego A. K., podkreślić trzeba, że niezasadnie został on uznany za osobę nieuprawnioną do wniesienia odwołania.

W pierwszej kolejności, zaznaczyć należy, że przepis art. 425 § 1 k.p.k. wskazuje podmioty uprawnione do wniesienia środka odwoławczego. Należą do nich strony oraz inne osoby wskazane w przepisach ustawy. Środek odwoławczy może zatem wnieść przedstawiciel procesowy podmiotu posiadającego takie prawo, a wedle treści art. 113 § 1 u.s.p. obrońcą sędziego w postępowaniu dyscyplinarnym może być inny sędzia.

Zgodnie z treścią przepisu art. 83 § 2 k.p.k., upoważnienie do obrony może być udzielone na piśmie albo przez oświadczenie do protokołu organu prowadzącego postępowanie karne.

Natomiast art. 120 § 1 k.p.k. stanowi, że jeżeli pismo nie odpowiada wymaganiom formalnym, przewidzianym w art. 119 lub w przepisach szczególnych, a brak jest tego rodzaju, że pismo nie może otrzymać biegu, albo brak polega na niezłożeniu należytych opłat lub upoważnienia do podjęcia czynności procesowej, wzywa się osobę, która wniosła pismo, do usunięcia braku w terminie 7 dni.

W niniejszej sprawie sędzia A. K., który nie występował w postępowaniu przed sądem dyscyplinarnym pierwszej instancji jako obrońca obwinionego, wnosząc środek odwoławczy, nie dołączył do niego upoważnienia do obrony. Z samego faktu niedołączenia upoważnienia do obrony nie wynika jeszcze, że sędzia A. K. nie jest osobą uprawnioną do wniesienia środka odwoławczego w postaci odwołania. Powyższe stanowiło jedynie brak formalny odwołania podlegający uzupełnieniu w trybie art. 120 § 1 k.p.k.

Wobec powyższego należało w oparciu o ten przepis wezwać obrońcę obwinionego do dołączenia brakującego pełnomocnictwa.

Na marginesie trzeba zauważyć, że sędzia A. K. , pomimo braku wezwania go do uzupełniania braku formalnego odwołania, z własnej inicjatywy złożył do akt sprawy upoważnienie, z którego wynika, że jest umocowany do działania w charakterze obrońcy obwinionego SSA R. W..

Mając na uwadze powyższe, brak formalny odwołania należało uznać za uzupełniony, a zażalenie na zarządzenie z dnia 24 czerwca 2019 r. za zasadne.

Jedynie na marginesie zaznaczyć należy, że wbrew zarzutom stawianym przez skarżącego, zarówno redakcja zaskarżonego zarządzenia, jak i treść jego uzasadnienia, mimo, że istotnie są dość lakoniczne, czynią zadość wymogom określonym w przepisie art. 94 k.p.k. i umożliwiają jego kontrolę instancyjną.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.